

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΡΑΜΑΣ κ. ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΕΚΦΩΝΗΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΝΑΟ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΠΟΥ ΤΕΛΕΣΕ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΜΕΛΑ

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Ἱεράρχαι,

Σεβασμιώτατοι, τίμιον πρεσβυτέριον, εὐλαβέστατοι διάκονοι,

Ἐντιμώτατοι πολιτικά καί στρατιωτικά ἄρχαι,

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

Ἱερή ὑποχρέωση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ τέλεση μνημοσύνων γιά τούς πεσόντες στούς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεχίζοντας τήν παράδοση αὐτή βρίσκεται σήμερα στή βυζαντινή πόλη τῆς Καστοριάς, ὅπου κάθε δρόμος μέ τό γραφικό του ἐκκλησάκι, κομψό καί τοιχογραφημένο, εἶναι τρανή ἀπόδειξη τῆς εὐσέβειας τῶν κατοίκων της καί ἀδιάψευστο τεκμήριο τῆς συνεχοῦς καί ἀκατάλυτης ἑλληνικότητας τοῦ ἀκριτικοῦ αὐτοῦ τμήματος τῆς πατρίδας μας. Πρός τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καστορίας κ. Σεραφεῖμ ἐκφράζω τήν εὐχαριστία τῆς Ἱεῤῤαῤ Συνοδου γιά τήν ἄρτια διοργάνωση τοῦ μνημοσύνου, τήν ἀβραμιαία φιλοξενία καί τόν δίκαιο ἔπαινό της γιά τήν ἐπί μία εἰκοσαετία τίμια καί εὐσυνείδητη ποιμαντορία του στήν ἱστορική καί ἀκριτική αὐτή ἐπαρχία. Φρυκτωρεῖ πάνω στίς ἀδαμάντινες ἐπάξεις τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος ἔχοντας τήν τιμή νά εἶναι φύλακας τοῦ τάφου τοῦ Παύλου Μελά καί τῶν ἱερῶν ἐκεῖνων καθιδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας ὅπου τελεσιουργήθηκαν τά τῆς διασώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ μυστήρια, ὡς ἄξιος διάδοχος ὄχι μόνον τοῦ θρόνου, ἀλλά καί τοῦ τρόπου τῶν μακαρίων προκατόχων του.

Ὅταν ὁ ἀπό τήν Κερασσοῦντα τοῦ Πόντου Μητροπολίτης Κορυτσᾶς Φώτιος στίς 9 Σεπτεμβρίου 1906 μέ τό τίμιο αἷμα του καθάγιασε, ὡς πρῶτο θῦμα, τή χορεία τῶν ἱεραρχῶν ἐκεῖνων πού ἔπεσαν στή διάρκεια τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα (1903-1908) - ἀφοῦ τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ Κορυτσά ὑπαγότανε στό βιλαέτι τοῦ Μοναστηρίου, στόν Μακεδονικό δηλαδή χῶρο - συγκινώντας ὀλόκληρο τόν Ἑλληνισμό, ἐλεύθερο καί δοῦλο, δέν ἔμεινε πόλη ἢ χωριό πού νά μήν τέλεσε μνημόσυνο «ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του», σύμφωνα μέ ἀπόφαση τῆς Ἱεῤῤαῤ Συνοδου, πού ὄριζε στίς 24-9-1906 νά τελεσθοῦν μνημόсуна «ἱεουργούντων τῶν πανιερωτάτων κατὰ τόπους ἀρχιεπισκόπων καί ἐπισκόπων» μέ πρώτη τήν ἴδια, ἡ ὁποία ἐπιβλητικό τέλεσε μνημόσυνο στόν Μητροπολιτικό ναό τῶν Ἀθηνῶν, παρουσία τῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἀρχῶν γιά τόν Ἐθνομάρτυρα πού εἶχε πεῖ : «Δί' αὐτό θέλω νά ὑπάγω εἰς τήν Μακεδονίαν, διὰ νά δράσω ἔστω καί μέ θυσίαν τῆς ζωῆς μου, διότι ἐβαρύνθην πλέον νά γράφω εἰς τά πρακτικά τῆς Ἱεῤῤαῤ Συνοδου τά δεινοπαθήματα τῶν ἀδελφῶν μας. Ἄν σκοτωθῶ μίαν φοράν, θά σκοτωθῶ ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνῶ ἐδῶ εἰς τά Πατριαρχεῖα ἡ ψυχή μου καθ' ἐκάστην σχεδόν σφαγιάζεται ὑπό τῶν δεινοπαθημάτων τῶν σφαγῶν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν μας». Μακαριώτατε, καί στήν

ἔδρα τῆς παλαιᾶς σας Μητροπόλεως, τὴν Λιβαδειά, ὁ προκάτοχός σας Ἰερώνυμος καὶ αὐτός τέλεσε τὸ μνημόσυνο μὲ ὄλο τὸν κλῆρο τῆς πόλεως, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν ἀρχῶν καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγῶνας ὑπῆρξε ἡ θρυλικὴ ἐποποιία τοῦ νεότερου ἑλληνισμοῦ, μία ἀπὸ τίς λαμπρότερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας, χάρις στὴν ὁποία σώθηκε ἡ Μακεδονία ἀπὸ τίς ἀρπακτικὲς διαθέσεις τῶν γειτόνων μας καὶ πάντοτε ὀφείλουμε νὰ ἀπονέμουμε τὸν δίκαιο ἔπαινο καὶ τὴν προσήκουσα τιμὴ στοὺς μάρτυρες καὶ ἥρωες πού θυσίασαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνα ἐκείνου. Σύμφωνα μὲ τὸν Θουκυδίδη : «Δίκαιον γάρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δέ ἅμα ἐν τῷ τοιῷδε τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης δίδοσθαι». Δηλαδή "εἶναι δίκαιο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πρέπον σὲ μία τέτοια περίσταση σὰν τὴ σημερινή (κατὰ τὴν ὁποία ἐγκωμιάζουμε τοὺς νεκροὺς μας), νὰ τοὺς ἀπονέμεται ἡ τιμὴ αὐτὴ τῆς ἀνάμνησης». (Θουκυδίδου Ξυγγραφή, τ.1ος, ἐκδ. Δημητράτου, Ἀθῆναι 1939, σ. 287).

Γι' αὐτὸ ἦλθαμε σήμερα στὴν Καστοριά, ταπεινοὶ προσκυνητὲς τοῦ Ἀποστόλου τῆς Μακεδονικῆς ἐλευθερίας, τοῦ Παύλου Μελά. Ὁ λόφος αὐτὸς τῆς Καστοριᾶς μὲ τὸ ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν, ὅπου ἀναπαύεται ὁ πρῶτος Ταξιαρχὸς τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγας, εἶναι Πανελλήνιο προσκύνημα. Λυγίζουν τὰ γόνατα μπροστὰ στὴν ἀπέριπτη κρύπτη τῶν ὀστέων τοῦ πρώτου ἀρχοντόπουλου τῆς Ἀθήνας, πού ἄφησε σύζυγο, παιδιά, πλοῦτη καὶ ἀξιώματα, καὶ ἦλθε καὶ θυσιάστηκε γιὰ τὰ ἰδανικά τοῦ Γένους.

Ταπεινὸς ὁ τάφος πού δέχθηκε τὸ μαρτυρικὸ σῶμα τοῦ εὐγενεστεροῦ τέκνου τῆς νεότερης Ἑλλάδας, στὸν ὁποῖο τὸ κατέθεσαν εὐλαβικά ὁ θρυλικὸς Δεσπότης τῆς Καστοριᾶς Γερμανὸς Καραβαγγέλης μὲ τὸν πρωτοσύγκελλό του Πλάτωνα, πού ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ στεφάνι τοῦ Ἐθνομάρτυρα στίς 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1921, ἀπαγχονισθεὶς μαζί μὲ τοὺς προκρίτους τοῦ Πόντου στὴν Ἀμάσεια.

Τὸν ἔθαψαν ὄρθρου βαθέος, κρυφά, χωρὶς τὴ συνοδεία τῶν παλληκαριῶν του. Ἡ Ἐθνικὴ ὄμως ψυχὴ ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον τῆς Ἑλλάδας καὶ ὅπου γῆς ὑπῆρχε Ἑλλήνας πατριώτης, ἔχυσε τὸ θερμότερο δάκρυ καὶ δὲν ἔμεινε μέγαρο καὶ καλύβα πού νὰ μὴν εἶχε ἐθνικὸ προσκυνητάρι τὴν εἰκόνα τοῦ καπετάν Ζέζα μὲ τὸν Μακεδονικὸ ντουλαμά. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάκρυ ἐμπνεύστηκε ὁ Κωστής Παλαμᾶς, καὶ τὸ ἔκανε ὕμνο στὸν ἀντρειωμένο:

«Σὲ κλαίει ὁ λαός. Πάντα χλωρὸ νὰ σείεται τὸ χορτάρι. Στὸν τόπο, πού σὲ πλάγιασε τὸ βόλι ὦ παλληκάρι».

Ἀλλὰ καὶ ἡ μακεδονικὴ μοῦσα ἔκλαψε τὸν λεοντόκαρδο ἀρχηγό:

«Βαρεῖα βουίζουν τὰ βουνά καὶ οἱ κάμποι ἀνταριάζουν, τὸ Βίτσι καὶ ἡ Καστοριά κλαίγουν κι' ἀναστενάζουν. Γλυκιά πατρίδα, σκόρπιζε λουλούδια στὸ παιδί σου, τὴν λεβεντιά του πένθησε καὶ μεσ' στὰ μαῦρα ντύσου».

Καὶ ἡ προτομὴ του πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Μακεδονία δέχθηκε στὰ σπλάχνα της τὸ σῶμα ἐνὸς ἀγνότατου ἥρωα καὶ ἀπὸ τὸν τάφο του προῆλθε ἡ ἀφύπνιση καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὸ πρόσωπό του θὰ καθρεπτίζεται αἰώνια στὰ νερά τῆς λίμνης ἀγναντεύοντας τὰ ἀγαπητὰ λημέρια τῶν Μακεδονομάχων ἀνταρτῶν.

Ἦ πανέμορφη πόλη τῆς Καστοριᾶς, ἄς φουσκώνουν τὰ στήθη σου ἀπό περηφάνεια. Ὅπως ἡ Τρίπολη ἔχει ἐθνικό κειμήλιο τὰ λείψανα τοῦ Κολοκοτρώνη, ἡ Ρούμελη τόν τάφο τοῦ Καραϊσκάκη, ἡ Δυτική Ἑλλάδα τήν τέφρα τοῦ Βύρωνα, ἔχεις κι ἐσύ τόν τάφο καί τὰ λείψανα τοῦ Παύλου Μελά. Κεφάλαιο ἐθνικό, ἀκατάλυτο καί διδασκαλεῖο τῆς ἐλληνικῆς νεότητος.

Ὁ Μελάς καί ὄλοι οἱ ἀγωνιστές τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα μᾶς δώρισαν τήν ἐλευθερία. Αὐτοί μᾶς ἔδωσαν τό δικαίωμα νά περπατᾶμε μέ τό κεφάλι ψηλά σ' ἀνατολή καί δύση. Αὐτοί ἀνάγκασαν φίλους καί ἐχθρούς ν' ἀποκαλύπτονται, ὅταν περνοῦν οἱ Ἕλληνες. Ὅρισμένοι προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν ὅτι ἡ λογική ἀπαιτεῖ νά εἴμαστε ἐνδοτικοί στήν ληστρική πνευματική ἔξοδο τῶν ἰσχυρῶν ἐνάντια στήν ἐλληνική κληρονομιά, τήν ταυτότητά μας, τήν ἱστορία. Ὁ λαός μας ἀπέδειξε ὅτι τῆ λογική αὐτή τήν ἀπεχθάνεται. Ἔχει τήν λογική τοῦ Λεωνίδα καί τῶν Σπαρτιατῶν του στίς Θερμοπύλες. Τήν λογική τοῦ Παπαφλέσσα καί τῶν παλληκαριῶν του στό Μανιάκι. Τήν λογική τῆς ἐποποιίας τοῦ 1940, τῶν ὀχυρῶν καί τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης.

Ἐπειδή πολλοί κατά τίς μέρες μας προσπαθοῦν νά βροῦν συμμάχους καί ἐπιστηρικτές τῶν ἐπιλογῶν τους, χρησιμοποιοῦν κατά τό δοκοῦν τήν Μητέρα Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, στό ὅποιο ὀφείλεται ἡ διάσωση τῆς Μακεδονίας μας μέ τήν πολιτική πού ἐφάρμοσε ὁ μέγας Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' κατά τή δεύτερη Πατριαρχία του (1901-1912). Πρέπει ἐδῶ νά ποῦμε ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τό 2004 μέ ἀφορμή τό ἐπετειακό συνέδριο πού πραγματοποιοῖ ἡ Μητρόπολη Καστοριᾶς γιά τὰ ἑκατό χρόνια ἀπό τό θάνατο τοῦ Παύλου Μελά, μέ Πατριαρχικό εὐχетικό καί συγχαρητήριο γράμμα πρὸς τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καστορίας κ. Σεραφεῖμ ἔγραψε μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς :

«Οἱ ἄχρι τότε σύμπνοες ἀδελφοί ἐν Χριστῷ ἤγειραν φονικάς χεῖρας κατά ἀθῶν ὀμοπίστων, προξενήσαντες μεγίστην καί πολυχρόνιον ταραχήν εἰς τόν εὐαίσθητον καί εὐφλεκτον χῶρον τῆς πνευματικῆς ἐπιρροῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εὐρεθέντος πρό δυσκολωτάτων καταστάσεων καί ἀναγκασθέντος νά λάβῃ προστατευτικά μέτρα ὑπέρ διασώσεως τοῦ παραμένοντος καί διαρκῶς κινδυνεύοντος πιστοῦ ποιμνίου εἰς τὰς ρηθείσας περιοχάς.

Διά τῆς ἀποστολῆς εἰς αὐτάς γενναιοψύχων καί ἱκανοτάτων Ἀρχιερέων, προσεπάθησε νά ἐμψύχωση τὰ λιποψυχοῦντα τέκνα αὐτοῦ καί νά διαφύλαξη ταῦτα ἐκ τοῦ σωματικοῦ θανάτου καί τοῦ ψυχικοῦ κινδύνου τοῦ σχίσματος.

Εἰς τήν προσπάθειαν δέ ταύτην μεγάλως συνέδραμον καί φιλογενεῖς ἄνδρες ἐκ τῆς ἐλευθέρας Πατρίδος, ἐν ἐθελοντικῇ αὐτο-θυσίᾳ πορευθέντες καί δραστηριοποιηθέντες εἰς τὰς κινδυνεύουσας περιοχάς, θέντες τήν ζωήν αὐτῶν ἐν διαρκεῖ κινδύνῳ ὑπέρ τῶν ὀμαιμόνων καί ὀμοπίστων ἀδελφῶν.

Μεταξύ τῶν γενναίων τούτων μορφῶν πρωτεύουσαν θέσιν κα-τέχει ὁ ἠρωϊκός καί εὐγενέστατος ἀξιωματικός Παῦλος Μελάς, ἀνὴρ πλήρης πίστεως καί ἀγάπης πρὸς τόν Χριστόν καί τήν Πα-τρίδα, ὅστις ἀρνησάμενος πᾶσαν κοσμικήν εὐημερίαν καί οἰκογενειακήν θαλπωρήν, ἐθυσιάσθη πρό ἑκατονταετίας ἀγωνιζόμενος ἐν Μακεδονίᾳ ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν, γενόμενος καί παραμεινας οὕτω θρύλος εἰς τὰς συνειδήσεις καί τὰ στόματα τῶν συνελλήνων, μεγάλως ἐντυπωσιασθέντων ἐκ τῆς ἠρωϊκῆς αὐτοῦ θυσίας.

“Ὅθεν, ἄριστα ἐπράξετε, ἱερώτατε καὶ τιμιώτατε ἀδελφέ, καὶ ἐν συνεργασίᾳ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκέϊσε Ἐντίμων Ἀρχῶν ἠτοιμάσατε ἐορτίους ἐκδηλώσεις μνήμης τοῦ ἀοιδίμου τούτου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος, πρὸς φρονηματισμὸν τῶν συγχρόνων ὁμογενῶν, πρεσβυτέρων καὶ νεωτέρων.

Συγχαίροντες ἐκ καρδίας διὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐορτα-σμῶν πάντας τοὺς σχόντας τὴν εὐθύνην τῆς ὀργανώσεως, προτρεπόμεθα ἅπαντας πατρικῶς καὶ δὴ τοὺς νεοσσούς τῆς Ἐκκλη-σίας, ὅπως φρονηματίζωνται ἐκ τοῦ ἡρωϊκοῦ προσώπου τοῦ Παύ-λου Μελά, πληρούμενοι θυσιαστικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τε τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰρηνεύοντες ἐν ἀγάπῃ, ἀλλὰ καὶ μηδόλως διαπραγματευόμενοι καὶ παραβλέποντες τὰ ἀδιαπραγμάτευτα, ὑπὲρ ὧν τοσοῦτοι ποταμοὶ προγονικῶν αἱμάτων ἐχύθησαν, καὶ ἐπότισαν καὶ ἠύξησαν τὸ δένδρον τῆς συγχρόνου ἐλευθερίας».

Ἀλλὰ καὶ πρόσφατα, στίς 10 Φεβρουαρίου, μετὰ τὸν ἑσπερινὸν στόν πάνσεπτο πατριαρχικὸν ναὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀπὸ τὴν Μακεδονία προσκυνητὲς εἶπε:

«Γνωρίζετε ἐσεῖς οἱ Μακεδόνες τί ἔχει προσφέρει αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως σέ ἐσᾶς, στόν τόπο σας, γιὰ νὰ παραμείνει ἐλληνικὸς. Ἀπὸ ἐδῶ σᾶς ἀπεστάλησαν ὁ Γρεβενῶν Αἰμιλιανὸς Λαζαρίδης, ὁ Δράμας Χρυσόστομος Καλαφάτης, ὁ Καστορίας Γερμανὸς Καραβαγγέλης, ὁ Κορυτσᾶς Φώτιος καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἥρωες ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι πρωτοστάτησαν στόν Μακεδονικὸν ἀγῶνα καὶ ὑποστήριξαν, προτάσσοντας τὰ στήθη τους, τὸ Γένος μας καὶ τὴν Πίστη μας. Ἀπὸ τῆς μίας ἦταν οἱ Ἐξαρχικοὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἦταν οἱ Πατριαρχικοὶ, οἱ ὁποῖοι μέ κατεύθυνση καὶ ὁδηγίες ἀπὸ τὸ κλεινὸν Φανάριον, τὸ ἄσημον κατὰ κόσμον, διεξήγαγον ἕνα ἡρωικὸν ἀγῶνα. Καὶ τὸ ξέρω ὅτι ἐσεῖς εἴσαστε πάντοτε εὐγνώμονες πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν μας Πατριαρχεῖον». Γι’ αὐτὸ ἄς μὴν ἐμπλέκουμε στὴν ἐλλαδικὴ μιζέρια τὸν ἱερόν αὐτὸ θεσμό. Τὸ ἔχει πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ αὐτό.

Ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα ἀκολουθοῦμε τὴν Εὐαγγελικὴν ἐντολήν πού λέει: « ... ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν ... » (Μτθ. 5,44) καὶ ἐνστερνιζόμεστε τὸν ὄρο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, πού συνῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1872, πού λέγει: «Ἀποκηρύττομεν κατακρίνοντες καὶ καταδικάζοντες τὸν φυλετισμὸν, τουτέστι τὰς φυλετικὰς διακρίσεις καὶ τὰς ἐθνικὰς ἔρεις καὶ ζήλους καὶ διχοστασίας ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀντικείμενον τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῖς ἱεροῖς κανόσι τῶν μακαρίων Πατέρων ἡμῶν, «οἱ καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι, καὶ ὅλην τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν διακοσμοῦντες πρὸς θεῖαν ὁδηγοῦσιν εὐσέβειαν». Σαφέστατα μέσα στόν ὄρο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καταδικάζονται προφητικὰ ὁ φασισμὸς καὶ ὁ ναζισμὸς πού ἔχουν ὡς ρίζα τὸν ἐθνοφυλετισμὸν.

Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόνισε τὴν προσήλωσή της στοὺς ἱερούς κανόνες καὶ ὅτι δέν δύναται ν’ ἀναγνωρίσει τὴν Φραγκεσταϊνικοῦ τύπου Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων ὡς Μακεδονικὴ, διότι εἶναι προϊόν πνευματικῆς τερατογενέσεως. Στὴν ἐκκλησιαστικὴν πτυχή τοῦ Μακεδονικοῦ ἔχουμε δύο παράδοξα: 1) Ὅπως ἡ Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία δημιουργήθηκε πρὶν ἀπὸ ὅποιαδήποτε ὑπαρξὴ ἐπίσημης κρατικῆς ὄντοτητας, ἔτσι καὶ αὐτὴ δημιουργήθηκε μέσα στὴν Γιουγκοσλαβία ὡς ἐφαλτήριο γιὰ τὰ ἐπιδιωκόμενα. Τὸ παράδειγμα ὑπῆρχε, γι’ αὐτὸ καὶ τώρα ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν χεῖρα βοηθείας ἀπὸ τοὺς πρώτους, καὶ 2) Ὅπως ἡ Ἐξαρχία ἰδρύθηκε μέ αὐτοκρατορικὸ φερμάνι (1870) ἀλλοθρήσκου ἡγεμόνα, ἔτσι καὶ ἡ

«ψευδομακεδονική» Ἐκκλησία ιδρύθηκε μέ ἀπόφαση τοῦ ἄθεου σατραπίσκου τῆς Γιουγκοσλαβίας Τίτο.

Οἱ Ἕλληνες ἀγαπᾶμε ὅλους τούς λαούς, καί εἰδικά τούς γειτονικούς, καί τό ἔχουμε ἀποδείξει. Θέλουμε ὁ λαός τῶν Σκοπίων νά στηρίξει τήν κρατική του ὑπαρξη σέ θεμέλια στερεά, νά ἀναπτυχθεῖ μέ ἀξιοπρέπεια καί νά μήν παρουσιάζει ἡ πρωτεύουσά του εἰκόνα Disneyland.

Τό ἑλληνικό Ἔθνος πιστεύει σταθερά στά δίκαιά του. Δέν ἐποφθαλμιᾷ κανενός τό δίκαιο, ἀλλά καί δέν ἀνέχεται ἄλλοι νά καταπατοῦν τό δικό του.

Ἡ μοῖρα τῆς Ἑλλάδας εἶναι νά θυσιάζεται, νά καταστρέφεται χάριν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων, νά αὐτοκτονεῖ χάριν τῶν φίλων καί συμμάχων της, καί ἐν τέλει νά ἐγκαταλείπεται ἀπό αὐτούς χάριν ποταπῶν σκοπῶν καί ἰδιοτελῶν συμφερόντων. Αὐτοί οἱ μεγάλοι, οἱ δυνατοί τῆς γῆς, χάριν τῶν ὁποίων θυσιάστηκε ὁ ἑλληνικός λαός ἐπανειλημμένα, εἶναι οἱ στραγγαλισταί τῶν δικαίων του. Ἐάν αὐτοί οἱ ἔμποροι τῶν Ἐθνῶν δέν εἶχαν τά ἀνόσια συμφέροντά τους, δέν θά πίεζαν τόσο πολύ μέ κυνισμό, πού τόν προκαλεῖ ἡ ἱστορική ἀμάθεια καί ἡ προκρούστεια λογική, νά γίνει ἡ ὀνοματοδοσία ὅπως – ὅπως, δηλαδή ἡ μεγαλύτερη πλαστογραφία τῆς ἱστορίας στά Βαλκάνια.

Ἡ ἱστορία ἔχει δείξει ὅτι εἰρήνη στά Βαλκάνια σημαίνει σταθερότητα καί εἰρήνη στήν Εὐρώπη.

Τά συμφέροντα τῶν ἐταίρων μας δέν ὑπηρετοῦνται μέ τό στραγγαλισμό τῆς ἱστορικής ἀλήθειας. Ἕνας ἔντιμος Ἕλληνας μέ βαθεῖα πολιτική παιδεία καί ὄραμα γιά τήν Ἑλλάδα, τά Βαλκάνια καί τήν Εὐρώπη τονίζει: «Δέν χρειάζεται νά παραχαραχθεῖ ἡ ἱστορία τῆς ἴδιας τῆς Εὐρώπης, νά φθάσουμε σέ πολέμους, γιά νά πωλοῦνται στά Σκόπια τά ἰταλικά σπαγγέτι, τά γαλλικά τυριά, τά γερμανικά βιοῦστελ καί τά ἀμερικανικά Μάρλμπορο καί ἡ κόκα – κόλα. Αὐτά ἐξ ἄλλου δέν ἀποτελέσαν ποτέ τίς κινητήριες δυνάμεις τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας πρὸς τά ἔμπρός».

Τό Μακεδονικό ἔχει οἰκουμενική διάσταση. Δέν πρόκειται ἐδῶ γιά τήν ὀνοματοδοσία ἐνός μαχαλᾶ. Νά τόν ποῦμε Ἄνω ἢ Κάτω. Ἡ Μακεδονία δέν εἶναι μαχαλᾶς, εἶναι τό θεμέλιο τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ, εἶναι ἡ οἰκουμένη. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ ἑλληνική ἐπιστήμη καί ἡ ἑλληνική πολιτική ὀφείλουν νά ὑπερασπιστοῦν τήν ἱστορία τήν δική μας, ἀλλά καί ὅλων τῶν λαῶν.

Κράτη πού στήθηκαν μέσα ἀπό τήν παραχάραξη τῆς ἱστορίας εἶναι φορεῖς βίας καί παρακαμῆς, καί δέν ἔχουν διάρκεια. Κράτος μέ τό ὄνομα Μακεδονία, θεμελιωμένο στήν παραχάραξη θά εἶναι ἐκβιάσιμο ἀπό τούς προστάτες του. Ἡ ἡγεσία του δοτή καί ἐξαρτώμενη, καί ὁ λαός του δοῦλος στό σύγχρονο νεοφεουδαλισμό τῶν ἰσχυρῶν. Ὅσοι θεωροῦν ὅτι εἶναι Μακεδόνες, σημαίνει ὅτι εἶναι μέρος ἐνός ἱστορικομαρτυρικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ, πού διά τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔνωσε τό Ἑλληνικό Ἔθνος καί κατέστησε τόν ἑλληνικό πολιτισμό παγκόσμιο. Γιά δεῖτε τήν μετάφραση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στήν Ἀλεξάνδρεια ἀπό τόν Πτολεμαῖο καί τούς ἐβδομήκοντα. Ἄν ἡ Σκοπιανή πλαστογράφηση ἰσχύει, γιατί δέν χρησιμοποίησαν τή διάλεκτο πού θέλουν νά ἐπιβάλλουν ὡς μακεδονική γλῶσσα; Γι' αὐτό τά σαθρά, χωρίς ἔρεισμα στήν ἱστορία, ἐπιχειρήματα ἀποτελοῦν ὕβρη πρὸς ἕνα λαό πού τόσα προσέφερε στά Βαλκάνια καί τήν οἰκουμένη, καί παρά τά ὅσα ἔπαθε, ἔχει διαθέσεις εἰρήνης καί ἀδελφοσύνης καί πρὸς τούς ἐχθρούς του ἀκόμη.

Σήμερα, για να αποβεί έπωφελής ή έδω παρουσία μας, θά πρέπει να άντλήσουμε τά ανάλογα διδάγματα από τή θυσία του Παύλου Μελά αλλά και όλων τών αγωνιστών του Μακεδονικοῦ Αγώνα τούς όποιους στό πρόσωπό του τιμάμε, και κυρίως τών άπλών χωρικῶν μακεδόνων, τών όποίων τόν ήρωισμό, τήν αυτοθυσία και αγωνιστικότητα θαύμασε ό Παῦλος Μελάς.

Σύμφωνα μέ τόν Ίωνα Δραγούμη, «ό θάνατός του εἶναι ή ζωή στους κουρασμένους από τή μετριότητα του κόσμου. Ό θάνατός του ανασταίνει τούς κοιμισμένους, δυναμώνει τούς αδυνάτους, δροσίζει τούς διψασμένους, ό θάνατος του Νέου, ό θάνατος του Ώραιου, ό θάνατος του Ανδρείου».

Ώς πάρουμε δύναμη, λοιπόν, και ἄς σταθοῦμε ὄρθιοι μέ έθνική αξιοπρέπεια άπέναντι στους έμπόρους τών έθνῶν. Ώς Όρθόδοξοι Χριστιανοί γνωρίζουμε ότι: «Οὔτοι έν ἄρμασι και οὔτοι έν ἵπποις, ήμεῖς δέ έν όνόματι Κυρίου Θεοῦ ήμῶν έπικαλεσόμεθα. Αυτόι συνεποδίσθησαν και έπεσαν, ήμεῖς δέ άνέστημεν και άνωρθώθημεν». (Ψλμ. 19).

Άδελφοί μου, ή γραφίδα μου εἶναι αδύναμη, ό λόγος μου πενιχρός γι' αυτό θά κλείσω τήν όμιλία μου μέ ένα δυνατό κείμενο που τό άκουσε στις 8-4-1959 ή νηπιαγωγός Σοφία Δήμκου, τό κατέγραψε και τό κάρφωσε στο χαγιάτι του σπιτιου που ξεψύχησε τό παλληκάρι: «Ό Παῦλος Μελάς δέν εἶναι όποιοσδήποτε από τήν μεγάλη στρατιά τών ήρώων μας. Εἶναι ό έκλεκτός, ό Έλληνας, ό άνθρωπος. Πᾶρε θάρρος από τό φτωχό προσκυνητάρι αυτό και μιμήσου τίς πράξεις του. Εγώ που τόν στεφάνωσα τήν τελευταία στιγμή μέ τό άμαράντινο στεφάνι τής άθανασίας και τόν γνώρισα στήν κάθε εκδήλωση τής ζωής του, σε προτρέπω Ό Παῦλος Μελάς ἄς κατοικεί πάντα στήν ψυχή σου, ὅπως κατοικεί στήν σκέψη μου: Ποιός εἶμαι εγώ ; Μά ... Η ΔΟΞΑ».